

ကြွေစိမ်း

ချစ်စင်မှုန်

အခန်း(၁)

မိတ္တီလာမြို့အမှတ် (၁) လေယာဉ်မောင်းသင်တန်းကျောင်းရှိ၊ စစ်ရေးပြ ကွင်းတွင် တပ်စုဖွဲ့၍ ရပ်နေကြသော လူရွယ်များ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အားမာန်တက် ကြွခြင်း၊ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းတို့သည် ပီပြင်ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေ၏ ။

လူရွယ်အချို့မှာ တပ်မတော်လေတပ်မှ ဒု-ဗိုလ်အဆင့် ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး၊ အချို့မှာ လေကြောင်းသယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှ တွဲဘက် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထား လျက်ရှိလေသည်။

သူတို့၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ကိုယ်စီ တပ်ဆင်ထားသော လေသူရဲတောင်ပံ တံဆိပ်များ သည် နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ကို တဝင့်ဝင့် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက်ရှိ တော့သည်။

“ရဲဘော်တို့ဟာ . . . တိုင်းပြည်က ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ကျရာနေရာက နေပြီး ကြေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြရတော့မယ်၊ အဲဒီ လို ထမ်းဆောင်နိုင်ရအောင်လို့ လဲ လေကြောင်းပညာကို သင်ကြားပေးပြီးဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ရဲဘော်တို့ အနေနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အကျိုးကို ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်လို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချာတို့ လိုတယ်. . . အဲဒီ လို သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီးပြီလို့လဲ ဆရာယုံကြည်တယ်။ နိဂုံးချုပ် အနေနဲ့ကတော့ ရဲဘော်တို့ဟာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အစဉ်သတိဝိရိယနဲ့ ဂရုတစိုက်ရှိကြဖို့၊ လေယာဉ်မောင်းပညာရပ်မှာပဲ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းလိုက်နိုင် အောင် အမြဲကြိုးစား အားထုတ်မှုရှိကြဖို့ သတိပေးလိုပါတယ်. . . ”

သင်တန်းကျောင်းအုပ်ကြီး၏ မိန့်ခွန်းနှင့် ဆုံးမဩဝါဒ စကားအဆုံးတွင်

လက်ခုပ်သံများ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လျှံထွက်လာ၏။

“ခု . ထူးချွန်တဲ့ လေသူရဲများကို ဆုချီးမြှင့်မယ်” အထူးချွန်ဆုံး လေသူရဲ ဆု ဒု - ဗိုလ်ကျော်စွာ . . .

တပ်စု၏ ထိပ်တွင် ရပ်နေသော ဒု-ဗိုလ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်သည် သတိအနေအထားတွင် ရပ်လိုက်ပြီး စင်မြင့်ဆီသို့ ချီတက်သွားကာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးထံမှ ထူးချွန်ဆုကို လက်ခံယူလိုက်၏။

လက်ခုပ်သံများ လွှမ်းမိုး၍ သွားသည်။

“လေကြောင်း ပညာရပ် ထူးချွန်ဆုံးဆုကို ရဲဘော်နေဦး . . .”

ဒု -ဗိုလ်ကျော်စွာ၏ ဘေးတွင် ယှဉ်၍ ရပ်နေသော လေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးမှ တွဲဘက်လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်သည် သတိအနေအထားတွင် ရပ်ပြီး ကာမှ ဆရာကြီးထံမှ ထူးချွန်ဆုကို ယူလိုက်လေသည်။

အပေါင်းအသင်းများ၏ ဩဘာပေးသံများသည် စိတ်အားတက်ကြွဘွယ်ရာ ရှိကြတော့ သည်။

ဆုပေးပွဲ ပြီးဆုံးသည့်အခါတွင် တပ်စုသည် စစ်တီးဝိုင်းနှင့် အရံတပ်စုများ၏ ခြံရံလျက် စစ်ရေးပြကွက်ထဲမှ ချီတက်ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

သည်နေ့တွင် မြန်မာပြည်၌ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျင်းပသော တပ်မတော်လေတပ်မှ လေသူရဲများနှင့်လေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေးမှ လေယာဉ်မှူးများ သင်တန်းဆင်းပွဲကြီးအောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးလေပြီ။

*

အခန်း(၂)

ညဘက်တွင် စားသောက်ဆိုင် ခန်းမကြီးထဲ၌ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသူများသည် မနက်ပိုင်းက ကျောင်းသား.. ယခုတော့ လေယာဉ်မှူးများ၊ လေသူရဲများ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်သော လူရွယ်များဖြစ်ကြပေ၏။

သူတို့မှာ အထူးပင်ရွှင်ပျ၍ နေကြပေသည်။

သည်ညသည် တာဝန်ကျရာ ဌာနအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာသွားရမည့်သူတို့အတွက် အထူးပြုလုပ်ထားသော ထမင်းလက်ဆုံစားပွဲ စားရမည့် ညပင်ဖြစ်ပေ၏။

“ဟေ့နေဦး မင်းလက်ထဲက ဘာလဲကွ...”

ဖန်ခွက်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ ရပ်နေသော လူတစ်စုထဲမှ တဦးက စားပွဲဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေသော တွဲ ဘက်လေယာဉ်မှူးကလေး နေဦးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဖန်ခွက်ပေါ့ကွ”

နေဦးက မေးလိုက်သူထံသို့ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဖန်ခွက်မှန်းတော့ ငါသိတာပေါ့ကွ.. အဲဒီ ဖန်ခွက်ထဲက ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လို့ မေးနေတာ”

“သူသောက်နေကျ လိမ္မော်ရည်ဘဲ ဖြစ်မှာပေါ့ မင်းကလဲ အဆန်းလုပ်လို့ မေးနေရတယ်သိန်းဝင်းရယ်”

အခြားတစ်ယောက်က ဝင်၍ ထောက်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ဘာရမလဲကွ.. ဒီည ဒီမောင့်ကို အမူးတိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ မျိုးဇော်ပြောတာ မှန်တယ်”

မျိုးဇော်က ပင့်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျန်အဖော်များသည် နေဦးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြပြီး သူ့လက်မှ ဖန်ခွက်ကို ဝိုင်းဝန်း၍ လှကြတော့သည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ကျော်စွာကျန်သေးတယ်ကွ၊ ဒီကောင်ကြီးကလဲ ခုအထိ လိမ္မော်ရည်သောက်ပြီး အမှတ်ယူနေတုန်းဘဲ၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို ချွတ်မှဘဲ”

“ဟုတ်တယ် ဒီညကစပြီး ရဲဘော်တို့ဟာ ကျောင်းသားမဟုတ်တော့ဘူး။ တိုင်းပြည်တာဝန် ကို လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာနဲ့ ကျင့်ကြံထမ်းဆောင်ရမဲ့ အချိန်ပိုင်းကို ရောက်နေပြီ. . ဒီတော့ ရဲဘော်တို့ ဆရာအနေနဲ့ နောက်ဆုံးမှာချင်တာ ကတော့ ရဲဘော်တို့ ဒီည အမူးသောက်ကြရမယ်.”

မျိုးဇော်က သင်တန်းဆင်းပွဲတွင် ဆုံးမဩဝါဒ ပေးသည့် ဆရာခင် အုန်း၏ လေသံအတိုင်ပြောပြီး လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်လိုက် သဖြင့် အားလုံးပွဲကျ သွားတော့သည်။

သူမြှောက်လိုက်သော ဖန်ခွက်သည် သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် မိတ်မဆက်မိခင် ကလေးတွင် အနီးဆုံးတွင်ရှိနေသည့် အဖော်သည် သူ့လက်ကိုဆွဲထားလိုက်၏ ။

“ဟေ့ မျိုးဇော် ဟိုမှာ ဆရာကြီးခင်အုန်း လာနေတယ်. . . ”

တခန်းလုံးသည် ရုတ်တရက်အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏ ။

အားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံတို့သည် စားသောက်ခန်း၏ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ တညီတညွတ်ထဲ ရောက်ရှိ၍ နေကြသည်။

သူတို့သည် ဖန်ခွက်ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်များကို အောက်သို့ ဆန့်တန်း၍ ထားနေကြပေ၏ ။

ပြီးမလို တည်ရမလို ဖြစ်နေကြသူများထဲတွင် မျိုးဇော်တယောက်

ကတော့ ချိုးနှိမ်မရ သည့် သူ့ဝတ်အတိုင်း စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာထားဖြင့်ရှိနေ၏။

“ဟေ့ ချာတိတ်တွေ ဘာတွေသဘောကျနေကြတာလဲကွ”

ဆရာခင်အုန်းသည် အတန်းဝမှနေ၍ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ...နေဦးတို့ ကျော်စွာတို့ကို ဝိုင်းစနေကြတာပါ ဆရာကြီး...”

အာသွက်လျှာသွက် ရှိလှသည့် မျိုးဇော်ကပင် ရယ်သွမ်းသွေး၍ ဆရာခင်အုန်းအား အဖြေပေးလိုက်သည်။

“မင်းလက်ထဲက ဘာလဲကွ...”

မျိုးဇော်လက်ထဲတွင် အုပ်၍ ကိုင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို ဆရာခင်အုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဖန်ခွက် အဲ...အဲ ဘီယာပါ ဆရာ”

“ဟေ...ဘီယာလား”

ဆရာခင်အုန်းက မနှစ်မြို့သော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သဖြင့် ရပ်နေကြသော လူရွယ်များ၏ မျက်နှာများမှာ သိသိသာသာကြီး ညှိုးကျသွားကြတော့သည်။

သူတို့အားလုံး မျက်နှာညှိုးရသည့် အကြောင်းမှာ ဆရာခင်အုန်းသည် စည်းကမ်းအရာ၌ တင်းကြပ်လွန်းသူဖြစ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

ဆရာခင်အုန်းသည် တပည့်များ၏ မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်ပြီးမှ.

..

“ဝီစကီကလေး ဘာလေးကော မရဘူးလားကွ”

ဆရာခင်အုန်း၏ နောက်ဆက်တွဲ စကားသည် သင်တန်းဆင်း

တပည့်လက်သား အားလုံးကို လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့ညံ့ ဖြစ်သွားစေ
တော့သည်။

“ဟာ သိပ်ရတာ ပေါ့ ဆရာအတွက် ကျွန်တော်ယူခဲ့တယ်”

ဦးစွာ သွက်လက်ချက်ချာစွာ လှုပ်ရှားလိုက်သူက ထုံးစံအတိုင်း မျိုးဇော်
သာဖြစ်၏ ။

ဆရာခင်အုန်းသည် အပြုံးဝေသော မျက်နှာဖြင့် မျိုးဇော်ထည့်လာပေး
သော ဝစ္စကီဖန်ခွက်ကို တပည့်များထံသို့ မြှောက်၍ တကျိုက်သောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ နေဦး နဲ့ကျော်စွာ . ဒီမှာတွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်တုန်းကမှ
ဒို့များ ရှေ့မှာ မသောက်တတ်တဲ့ ဆရာကြီးတောင် သောက်ပြနေပြီ၊ မင်းတို့က ဘာ
ကောင်တွေလဲ ဟေ့.ကောင်တွေ ဒီမောင် နှစ်ယောက်အတွက် ဝစ္စကီ ထည့်ခဲ့ကြလေ
ကွာ.. ”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ . .ဟုတ်တယ်ကွ”

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် စားသောက်ဆောင်ခန်းမ
တစ်လုံးတွင် အုံးအုံး ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားတော့၏ ။

“ဒို့ဝစ္စကီမသောက်ပါရစေနဲ့ကွာ၊ ဘီယာဘဲ သောက်ပါရစေ”

“အောင်မယ်လေး ဈေးဆစ်နေလိုက်တာ နေဦးရယ်”

သိန်းဝင်းက နေဦး၏ ပုခုံးကိုရင်းနှီးသော အသွင်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွလှမ်းထိုး
ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဈေးဆစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒို့မနက်အစောကြီးရထား စီးရထားရမှာ
မဟုတ်လား ညထဲကဒေါင်းနေရင် မဖြစ်ဘူး။ ”

“အောင်မယ်လေး မင်းတို့လိုဘဲ ဒို့လဲခရီးထွက်ကြရမဲ့ သူတွေချည့်ဘဲ
မောင်ရင် ဆင်ခြေမပေးနဲ့”

“ဟေ့ ဟေ့ . . ဒီသူငယ်နှစ်ယောက်ကို မင်းတို့ ဘာဝိုင်းညှဉ်းနေကြတာလဲ”

ဆရာခင်အုန်းသည် နေဦးက နှင့် ကျော်စွာကို ဝိုင်းဝန်းနေသူများ ထံသို့ ရောက်ရှိလာ၏ ။

“ဒီမှာ ကျော်စွာနဲ့နေဦးက ဆရာ့ကိုကြောက်လို့ဝစ္စကီ မသောက်ရဲဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်”

“ဟေ ဘာဆိုလို့လဲကွ၊ ခုခွင့်ကြုံလို့ မင်းတို့ကို ဆရာတခု ပြောချင်တယ်၊ သင်တန်း တလျှောက်လုံး မှာ ဆရာခင်အုန်းဟာ စည်းကမ်းတင်းကြပ်လွန်းတယ်လို့ သတင်းကြီးပြီး မင်းတို့ဆရာ့ကို ရွံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေတာ ဆရာသိပါတယ်”

ဆရာခင်အုန်း၏ စကားမှာ မှန်ကန်နေသဖြင့် တပည့်လက်သားကလေးများသည် ငြိမ်၍ ဆက်နားထောင်နေကြ၏ ။

ဒါပေမဲ့ သင်တန်းတခုလုံး ခြုံကြည့်ရင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆရာအနေ နဲ့ အရေးယူခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်သိပ်မများပါဘူး။ ဆရာအနေနဲ့ အရေးယူခဲ့ရတဲ့ အကြိမ် သိပ်မများပါ ဘူး ၊ ဆရာအနေနဲ့ အများကြီး အားရကြေနပ်မိပါတယ်”

သင်တန်းဆင်း ကျောင်းသားအားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးပန်းများ ပွင့်လန်း၍ လာ၏ ။

မျိုးဇော်ထံမှ တဟီးဟီး ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဆရာခင်အုန်းသည် သူ့အား မပြုံးမရယ် မျက်နှာတည်တည်ကြီးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ ဆရာကျေနပ်တယ်လို့ ပြောတဲ့အထဲမှာတော့ မောင်ရင်မပါဘူးနော်.

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

မျိုးဇော်သည် အနည်းငယ် အပိုးကျိုးသွားသော မျက်နှာဖြင့် ဆရာခင် အုန်းထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရှာသည်။

“မောင်ရင်က လယ်ထွန်သွား နွားမေ့ဆိုတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဆရာက ဘာကိုဆိုလိုတာပဲလဲ ခင်ဗျာ”

မျိုးဇော်သည် ဆရာခင်အုန်း၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမရှင်းဟန် ပေါ်လွင်နေ၏ ။

“အောင်မာ မောင်ရင်က နားဝေးချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပါပြီ။ လေယာဉ်မောင်း လေ့ကျင့်ဘို့ လေယာဉ်ပျံပေါ် ရောက်တဲ့အခါ ခဲတံမပါရတာ နဲ့ နားကြပ်မေ့ခဲ့လို့ ပြန်ယူရတာ နဲ့ ပျံသန်းချိန်မှတ်တမ်း...”

“ခွီး... ခွီး... ခွီး... ဟီး . ဟီး”

ဆရာခင်အုန်း၏ စကားမှ မဆုံးမီ မျိုးဇော်သည် ထိမ်းမနိုင် သိမ်းမရ အူရွှင်သွားဟန်ဖြင့် ရယ်မောချလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒီကောင်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ထလေ သလား”

ဆရာခင်အုန်းသည် အံ့အားသင့်နေပုံရ၏ ။

စုရုံး၍ ရပ်နေသူများမှာလည်း မျိုးဇော်၏ အပြုအမူကြောင့် ဆရာခင် အုန်းများ စိတ်ဆိုးလေမလားဟု ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အကဲခတ်နေမိကြပေ၏ ။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာ၊ ဆရာက ပျံသန်းချိန် မှတ်တမ်းအကြောင်းပြောတော့ ကျွန်တော်ရှေး ဟောင်းနှောင်းဖြစ်ကလေး ပြန်သတိရပြီးအူခွေသွားမိတာပါ အဲဒီ နေ့က ဆရာစိတ်ဆိုးရအခက် ရယ်ရအခက် ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မနဲ အောင့် အီးနေခဲ့ရတယ်

“အောင်မာ အောင်မာ မောင်ရင်က အဲဒီ နေ့က အကြောင်းကို သူများ
တွေကို ဖောက်သယ်ချပြီး ငါ့နောက်ကွယ်မှာဟား နေတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူးဆရာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရသေးပါဘူး။
ပြောပြချင်တာက တော့ ရှာကိုယားနေတာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်တလဲကွ ဆိုစမ်းပါအုံး”

“ဟဲ ဟဲ ဆရာပြန်ကြားသွားရင် ကျွန်တော်မြက်ပေါက်နေရမှာစိုးလို့ပါ”

အသာငြိမ်၍ ရပ်ကာ နားထောင်နေကြ သူများသည် မျိုးဇော်၏ စကား
အဆုံးတွင်လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပြန်၏ ။

“ဟေ့ မျိုးဇော် ဘာအကြောင်းလဲကွ၊ ဒို့လဲ သိချင်တယ်။ ချိုမထားနဲ့ဟေ့ ”

“ပြောလိုက်ရမလားဆရာ”

“ဒါတော့ မင်းပြောရဲရင် ပြောပေါ့”

ဆရာခင်အုန်း၏ အမူအရာသည် တည်ကြည်လျက်ပင် ရှိသေး၏ ။

“ဟေ့ကောင် ဆရာစိတ်ဆိုးရင် မင်း မြက်တရက်ပေါက်ရယုံထက်မပိုပါ
ဘူး ။ ဒို့သိအောင် ပြောရမယ် ချိုမထားနဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟေ့ ဟုတ်တယ်ဟေ့”

တယောက်က စလိုက်သဖြင့် ကျန်လူများသည် သံယောင်လိုက်ကာ အုံး
အုံးကျက်ကျက် ဖြစ်လာကြတော့သည်။

သည်တော့ မျိုးဇော်သည် မနေသာတော့ဘဲ

“အေးလေ သံဃာအား ဘုရားတောင် မဆန်သာ ဆိုရိုးစကားကလဲ ရှိနေ
ပြန်တော့ ငါလဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ အဖြစ်က ဒီလိုကွ”

မျိုးဇော်က ပြုံးဖြိုးဖြိုး လုပ်နေသော ဆရာခင်အုန်းကို တချက်လှမ်းကြည့်

ပြီး သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုကွ တစ်နေ့ ဆရာခင်အုန်းနဲ့ငါ အမောင်းသင်ဘို့ အလှည့်ကျတယ် ကွ၊ လေယာဉ်ပေါ်က ပြန်ဆင်းတော့ ငါပျံသန်းချိန်မှတ်တမ်းမှာ လက်မှတ်ထိုးဘို့ ဆရာက တောင်းတယ်။ ငါလဲလက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ငါ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကပါ မလာခဲ့ဘူး။”

“မင်းအတွက် အဲဒါဆန်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

တယောက်က ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဒါလဲ မဆန်းမဟုတ်ပါဘူး”

မျိုးဇော်ကိုဝိုင်း၍ ဟားလိုက်ကြသည်

“ဒါနဲ့ ငါလဲ မြက်ပေါက်ဘို့အသင့်ပြင်ရင်း လေယာဉ်ပျံကို ဆက်မောင်းခဲ့ တယ်။ ပတ်ကင်အေရီယာ (လေယာဉ်ရပ်တန့်သော နေရာ) ရောက်တော့ ဟောကြည့် စမ်း ဟိုမှာကနေ တာ ပျံသန်းချိန်မှတ်တမ်းမဟုတ်လား၊ ဆရာခင်အုန်းကျ မြက်ခင်း ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ စာအုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ငါလဲ ထူပူသွား တာပေါ့၊ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကမှ တော်သေးတယ်၊ ခုလိုလမ်းမှာ နမော်နမဲ့ ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုတော့မြက်ပေါက်ရုံနဲ့ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ငါလဲ မြက်ခင်း ပေါ်မှာကျနေတဲ့ စာအုပ်ဆီကို ခြေလှမ်းကျကြီးနဲ့ လျှောက်ခဲ့မိ တယ်ပြီးတော့...”

“လေးတွဲသော ခြေလှမ်းများနဲ့လေယာဉ်ဆီကို ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ် ပေါ့...”

ဘေးက ဝင်ထောက်လိုက်ပြန်သဖြင့် အများသဘောကျ ဖြစ်ကာ ဝါးခနဲ ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဆရာက ငါ့မူန့်ကိုကုပ်ကုပ်ကြည့်ပြီးဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူ့စာအုပ်လဲ လို့ ဒီလောက်တောင် ပစ္စလက္ခတ်နှိုင်းတာမှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမရ

မယ်၊ ဆရာက ငါ့စာအုပ်လို့ တထစ်ချယုံကြည်ထားပြီး ဖိကြိမ်းနေတော့ ငါလဲ
တုန်တုန်ရီရီနဲ့ စာအုပ်က နံမယ်ကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်...”

မျိုးဇော်သည် ပြုံးပြီးသော မျက်နှာဖြင့် ဆရာခင်အုန်းထံသို့ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာခင်အုန်း၏ မျက်နှာသည် ပြုံး၍ နေ၏ ။

“နံမယ်ကို ဖတ်မိတော့ ငါအကြံရ ခက်သွားတယ်။ ဘယ်လို လျှောက်
ထားရပါမလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဟေ့ စာမဖတ်တတ်ဘူးလား၊ ပြောလေကွာ၊ ဘယ်
သူ့စာ အုပ်လဲလို့ ဆရာက ငါ့ကို ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ငါလဲ မ
နေသာတော့ဘဲ လန့်ဖြန့်ပြီး ဆရာ့စာအုပ်ပါလို့ ပြောလိုက်ရတယ်ကွာ”

“ဟေး”

“ဟာ”

ဝိုင်းနားထောင်နေသူကြသူများသည် တအံ့တသြဖြစ်သွားကြ၏ ။

“ဆရာက မယုံသလို ငါ့လက်ထဲက စာအုပ်ကို ဇော်ခနဲ ယူပြီး သူ
ကိုယ်တိုင်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်က ဆရာ့မျက်နှာကို ငါကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လွန်း
လို့ နှုတ်ခမ်းတွေကို အတင်းကိုက်ထားရတယ်ကွာ...”

မျိုးဇော်သည် ပြောရင်းက ထိုနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို မြင်ယောင်လာဟန်
ဖြင့် သူ့စကားအဆုံးတွင် အူနှိပ်၍ ရီနေပြန်သည်။

ကျန်လူများသည်လည်း သူနှင့် ရော၍ ရယ်မောနေမိကြ၏ ။

ဆရာခင်အုန်းသည် လက်ထဲက ဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မြှောက်ယူပြီး
ဝစ္စကီတကြိုက်ကို စုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီးမှသဘောခွေနေ သော တပည့်များကို ကြည့်လိုက်၏ ။

“အေး လူဆိုတာ အမြဲတမ်း ချို့ယွင်းချက်နဲ့ ကင်းတယ်လို့တော့ မရှိဘူး ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နံနိုင်သမျှ နဲ့အောင်ကြိုးစားရမယ် ဆရာတို့လို လေယာဉ်မောင်းမဲ့သူ တွေ အနေနဲ့ စည်းကမ်းရှိဘို့က ပိုလို့တောင် အရေးကြီးသေးတယ်။ ခု ဒီညကိုကြည့် ဒီညမှာလဲ သူ့စည်းကမ်းနဲ့ သူရှိတာဘဲ၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သူငယ်ချင်းရဲဘော်တွေ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ အတူတကွ စားကြသောက်ကြရမယ်၊ ပျော်ကြပါးကြရမယ် အဲဒီ စည်းကမ်းကို မလိုက်နာတဲ့ လူရှိရင် ဆရာ့ကိုပြော...”

ဆရာခင်အုန်းရဲ့ စကားအဆုံးတွင် နေဦးနှင့်ကျော်စွာကို ဝိုင်းဝန်း၍ တပြိုင်နက် ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝစ္စကီဖန်ခွက်ကို ကိုယ်စီကိုင် ထားနှင့်ပြီ ဖြစ်တော့ သည်။

“ကဲ ရဲဘော်တို့တတွေ ပြန်လည်ဆုံစည်းမိကြသည့်တိုင်အောင် ကျန်းမာ ပကတိ ကောင်းစွာရှိကြဘို့ ဆုတောင်းရင်း အတူတကွ သောက်ကြရအောင် ..”

သူကလေးက လဲ့လဲ့ရွမ်းသော မျက်လုံးကလေး အစုံးဖြင့် နေဦးကို တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး။

“အော် ကိုကိုဆွေ့နဲ့ ဧည့်သည်လဲပါလာတာကိုး”

“သူက ကိုကိုဆွေ့ သူငယ်ချင်း နေဦးဆိုတာလေ ...”

“အော် ဟုတ်လား ကိုကိုဆွေ့ ပြောပြောနေလို့ နံမယ်ကို ကြားဘူးတာ တော့ ကြာပါပြီ”

သူကလေးက အာသွက် လျှာသွက်နှင့် နေဦးကို ရဲရဲတင်းတင်းကလေး ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

နေဦးက ပြုံးနေ၏ ။

“သူက ကိုယ့်ညီမ မေထွန်းတင်ဘဲ”

နေဦးသည် သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဆွေထွန်း၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကို

အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတချက် ဆတ်ကနဲ ညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဂျူလီယာ ကိုကိုဆွေတို့နှစ်ယောက်အတွက် စားစရာတခုခု မအီကို လုပ်
ခိုင်းပြီး ကိုကိုအခန်းထဲ ယူလာခဲ့နော်”

တပည့်အားလုံးသည် ဆရာခင်အုန်း၏ စကားအဆုံးတွင် လက်ထဲတွင်
အသီးသီး ကိုင်ဆောင်ထားသော ဖန်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ကြတော့သည်။

သည်ညတွင် မိတ်ဆုံနှုတ်ဆက်စားသောက်ပွဲကြီးသည် အောင်မြင်စွာ
ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

*

အခန်း(၃)

ညက မိတ်ဆုံစားပွဲတွင် ညည့်နက် သန်းကောင်ကျော်သည် အထိ
မီးကုန်ယမ်းကုန် စားသောက် မြူးတူးပျော်ပါးခဲ့ကြသော် လည်း နေဦးတို့အုပ်စုသည်
နောက်တနေ့ မနက်တွင် မှိုင်တွေ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းမရှိ ပကတိစိတ်ကြည်လင်၍ နေကြ
ပေ၏။

သူတို့အုပ်စုသည် လေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့မှ သတ်မှတ်ပေးထား
သည့် ဒု-လေယာဉ် မူးဝတ်စုံဖြင့် တက်ကြွသော အသွင်ကို ဆောင်နေကြပေ၏။

ရက်ရှည်လများ ခွဲခွာနေခဲ့ရသော အိုးအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်
သောကြောင့်လည်း သူတို့သည် ခရီးနှင့်ရမည့် ရထားကြီးပေါ်တွင် နေရာယူမိသည့်
အဆုံး၌ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် စိတ်စော၍ နေမိကြသည်။

“ဟေ့ကောင် နေဦး ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ ငါ့လဲ မေ့မသွားနဲ့အုံး ရောက်
ရောက်ချင်း စာထည့်နော်”

သာစည်အထိ လိုက်လံပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်နေသော ဒု -ဗိုလ်ကျော်စွာက
ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ ကိုယ်မမေ့ပါဘူး..”

“သူမမေ့ဘူးဆိုတာ ယုံသလား ကျော်စွာ... ဒီမောင်က မေထွန်းနဲ့ တွေ့
လိုက်ရင် ခွိုကို ဖုတ်လေတဲ့ ငပိရှိတယ်တောင် ထင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းပါ သန်းနိုင်ရာ..”

နေဦးက ကျော်စွာနှင့်အတူ ရပ်နေသော လေတပ်မှ ဒု-ဗိုလ်ကလေး သန်းနိုင်ကို ရှက်သွေးဖြာသလို မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် သန်းနိုင်”

“ဘာလဲကွ..”

“အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာမင့် စိတ်ကိုခိုင်ခိုင်ထားနော်”

“အောင်မာ မင်းကများ ဘုန်းကြီးစာချ လုပ်နေရသေးတယ် မျိုးဇော် ရယ်”

“ငါက မင်းသင်တန်းတက်တုံးကလို အရေးပေါ်တိုင်း မသန်မစွမ်းနဲ့ လေယာဉ်ပေါ်က ခုန်ခုန်ချနေမှာ စိုးရိမ်လို့ ပြောရတာ ပါကွာ”

ညာဘက်ခြေထောက် မသိမသာ နိမ့်တိမ့်တိမ့် ဖြစ်နေသည့် ဒု-ဗိုလ်သန်း နိုင်သည် မျိုးဇော်စကားအဆုံးတွင် ပြုံးဖြိုးဖြိုး လုပ်နေ၏ ။

“သူ ဘီအေရောက်ရင် ဒီမောင့်ကို မင်းနိုင်အောင် ထိမ်းထားအုံးနော် နေဦး”

“ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်းက ကိုယ့်ကို သူငယ်နှပ်စားများ မှတ်နေ သလားဟင် ..ကျော်စွာ”

“ဒါကတော့ မင်းကိုမင်း သိမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ်က မင်း လေယာဉ်မယ် ကလေးတွေကို နှောင့်ယှက်မိမှာ စိုးလို့ သတိပေးနေတာပါ..”

“ဟဲဟဲ ဒါကတော့ကွာ..”

“ရုပ်ကိုက ကြည့်ပါလား မချို့မချင်နဲ့ ဒီမောင့်ကို ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက သူ့ အမေ ဘယ်သူ့ကိုကြည့်မိတယ် မသိဘူး”

“ဟေး ဟေး ကိုယ့်ကို ပြောချင်ပြောပါကွာ၊ မြေကြီးထဲ ရောက်နေတဲ့

ကိုယ့်အမေကို တော့ ဆွဲမထည့်လိုက်ပါနဲ့”

ခွဲခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ကြည့်စယ် ကလူသမူ ပြုနေသည့်အခိုက် အတန်တွင် ရထားကြီး၏ သတိပေး ဥဩဆွဲသံသည် ထွက်ပေါ်၍ လာ၏။

ဥဩသံနှင့် မရှေးမနှောင်း မှာပင် သံလမ်းပေါ်တွင် ရထား၏ ဘီး များသည် တရွေ့ရွေ့ စတင်၍ လိမ့်လာကြတော့သည်။

“ကဲ ဂွတ်လပ်...နေဦး”

“ဂွတ်လပ်... ကျော်စွာ မင်္ဂလာဒုံရောက်ရင် ကိုယ့်ဆီဝင်ဘို့ မမေ့နဲ့နော်”

“စိတ်ချ ကိုယ်ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

နေဦးသည် မီးရထားကြီး သူတို့မြင်ကွင်းရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အထိ လက်များ ဝှေ့ရမ်း နှုတ်ဆက်နေသော ကျော်စွာနှင့် သန်းနိုင်ကို ရထားပြတင်း မှ ကိုယ်တပိုင်းထွက်၍ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်သမူ ပြုနေခဲ့မိလေသည်။

မီးရထားကြီး သာစည်ဘူတာရုံကို လွန်ကာမှ နေဦးသည် သူ့နေရာတွင် သူသက်တောင့်သက်သာ ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“နေဦး”

“ဘာလဲ မျိုးဇော်”

နေဦးက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ထိုင်နေသော မျိုးဇော်၏ မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်ခါ မေးလိုက်သည်။

“မေထွန်းတင် မင်းကို ဘူတာရုံမှာဆင်း ကြိုမယ်တဲ့လား”

“သိဘူးလေကွာ၊ ကိုယ်တော့ ပြန်ရောက်မဲ့နေ့ကို စာရေးအကြောင်းကြား ထားတာဘဲ”

“ဟွန်း မင်းကလဲ မပိုင်လိုက်တာ”

“နေပါအုံး မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် စပ်စပ်စုစု သိချင်နေရတာလဲ”

“အောင်မယ်လေး စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင် ကားကြီးလေးများ ကပ်စီးရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဒီအတွက်များ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူလာမကြိုတော့လဲ အငှားကားနဲ့ သွားယုံပေါ့”

“မင်းပြောတာတော့ လွယ်လွယ်ကလေးပဲ ကိုယ့်မှာက ဒါ မရှိတော့ဘူး”

မျိုးဇော်က လက်ညှိုးနှင့်လက်မ ဝိုင်း၍ ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်ဘိုင်မကျတဲ့အခါ ဘယ်တုန်းကများ ရှိဘူးလို့လဲ ကိုယ်ငှားတဲ့ ကား နဲ့ မောင်ရင်ကို လိုက်ပို့ပါမယ်”

“သာဓုကွာ.. သာဓု၊ ဒါတွေကြောင့် မောင်ရင်ကို ကိုယ်ချစ်ရတာ . .ဟဲဟဲ”

“တော်စမ်းပါကွာ ” နေဦးက ထိုမျှပြောပြီး တရိပ်ရိပ်ရွေ့လျားနေသော အပြင်မှ ရှုခင်းကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

မျိုးဇော်သည် အတွေးတွင် နစ်မြုပ်နေဟန်ရှိသော နေဦးကို ကြည့်ပြီးစစ မျက်နှာထားနှင့်။

“အင်း ကိုယ့်ကိစ္စလေး စိတ်အေးရတော့ မောင်ရင် ခွင့်ပြုချက်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ နဲ့နဲ့တော့ စပ်စု ချင်တယ်”

နေဦးက မျိုးဇော်၏ စကားကို မသိကျိုးကျည် ပြု၍ နေလိုက်သည်။

ဤနည်းမျိုးဖြင့် ဟန့်တား၍ မရသော မျိုးဇော်က နေဦး၏ ပုခုံးကိုပုတ်

ကက. .

“ဟေ့ကောင် ငါ့စကားလေးများလဲ နားထောင်စမ်းပါအုံး. . .”

“ဘာလဲ ဟိုနှစ်ယောက်ကလဲ တိတ်တိတ်ကို မနေနိုင်ဘူး. .”

“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ မင်းကို ကိုယ်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီ ပညာပေးချင်လို့ပါ”

“အောင်မာ ကြီးကျယ်လိုက်တာ ဘာပညာပေးခြင်တာလဲ”

“ဒီမှာနေဦး တခြားကိစ္စမှာ မောင်ရင့်ထက် ကိုယ်ညံ့ချင် ညံ့မယ် နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှာတော့ မောင်ရင် ကိုယ့်ကိုမနိုင်ဘူး”

“မောင်ရင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဒီမှာနေဦး ပညာစုံခဲ့ကြလို့ ပြည်တော်ပြန်ကြတဲ့ အထဲမှာ တခြားလူတွေ ကတော့ အားလုံးပျော်လို့ မင်းတစ်ယောက်ထဲသာ တမိုင်မိုင် တေဝဝနဲ့ ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ငါမသိဘူး မှတ်နေသလား”

“တော်စမ်းပါကွာ ငါမိုင်နေတာက မင်းတို့ညက အတင်းအရက်တိုက်ထားလို့ကွ”

“မင်းဘာကိုမှ တွေးပြီးမိုင်မနေနဲ့ မင်းမှာ အခုပညာစုံခဲ့ပြီ။ ကြင်ယာဆိုတာကလဲ အဆင်သင့် သူ့အဖေ အမေတွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက် မင်းနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပြေလည်ရင်ပြီးတာဘဲ။ ငါသိသလောက်တော့ ကောင်မလေးကလဲ မင်းဘက်ပါပြီးသား။ အဲဒီ တော့ မင်းဒီလောက် စိတ်ဓာတ်ကျနေစရာမလိုပါဘူးကွာ။ နောက်ပြီး မင်းမှာအားကိုးစရာ ငါတယောက်လုံးရှိသေးတယ်”

နေဦးမှာ သူပြောနေသည့် စကားများကို နားမထောင်ဘဲ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသော မျိုးဇော်သည် နေဦး၏ ပခုံးကိုကိုင်ပြီး သူ့ဘက်သို့ဆွဲလှည့်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် စကားမဆက်တော့ဘဲ အခြား

သူများဘက်သို့ အာရုံပြောင်းလိုက်လေသည်။

နေဦးမှာတော့ အတွေးရထားကြီး ခုတ်မောင်းရာနောက်သို့ တကောက်
ကောက် လိုက်ပါ သွားလျက်ရှိတော့သည်။

*

အခန်း(၄)

မေထွန်းတင် (သို့မဟုတ်) ဂျူလီယာ ထွန်းတင်သူ့ကို နေဦးချစ်သည်။ ချစ်လိုက်သည်မှာ အသဲတုန်အူတုန် ဖြစ်၏ ။

သည်မိန်းကလေးကလဲ သူ့ကိုချစ်ရှာသည်။ သို့ပေမဲ့ နှစ်နှစ်ကာကာ ရှိသင့်သလောက် မရှိဟု နေဦး ထင်မြင်မိ၏ ။

ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သူ့ကိုဟန့်တား ကြိုးကိုင်နေသော မိဘများကြောင့် ဖြစ်သည်ကို နေဦးကောင်းစွာသိပါ၏ ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း နေဦးကောင်းစွာ သိပါ၏ ။ သို့ဖြစ်၍ လည်း နေဦးသည် မေထွန်းတင်ကို အပြစ်မဆိုသာခဲ့ပေ။

မေထွန်းတင် (ဝါ) ဂျူလီယာထွန်းတင်သည် အငြိမ်းစားခရိုင် ဦးထွန်းတင်နှင့် ဒေါ်ခင်မြတ်သူတို့၏ ရှုမငြီးသော တဦးတည်း သမီးကညာကလေး ဖြစ်၏ ။

သူကလေး နှင့်နေဦး ဆုံစည်း၍ မေတ္တာဖွဲ့စေဘို့ ဖန်တီးလမ်းခင်းပေးလာသူက မေထွန်းတင်၏ အကို နေဦး၏ သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဆွေထွန်းတင် (ဝါ) ဆန်နီထွန်းတင် ကိုယ် တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ဆွေထွန်းနှင့် နေဦးသည် တက္ကသိုလ်ရောက်စတွင် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ကြ ၏ ။

တူညီသော ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားရာတွင် နေဦးက ဉာဏ်ထက်သည်။

မောင်မောင်ဆွေထွန်း (ဝါ) ဆန်နီထွန်းတင်ကတော့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း အရှိန်နှင့် ပညာ ရေးတွင် နှစ်နှစ်ကာကာမရှိလှဘဲ ပေါ့ပျက်ပျက်သာ နေခဲ့

သောကြောင့် အတန်းထဲတွင် နောက်ဆုံးကလိုက်၏။

စာမေးပွဲနီးလျှင် သူကပ်နေသူက နေဦးဖြစ်သည်။

ဘီအက်စီပထမနှစ် ဖြေဆိုခါနီး တွင် နေဦးသည် မောင်မောင်ဆွေ ထွန်း၏ တိုက်တွန်းချက်အရ အတူတကွ စာကြည့်ဘို့ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ထည်ဝါသော တိုက်ကြီးဆီ သို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

သည်တော့မှ မောင်မောင်ဆွေထွန်းတွင် နတ်မိမယ်ကလေးတမျှ အလှကြွယ်သော နှမ သယ်ကလေးရှိကြောင်း နေဦးသိရှိရသည်။

အကိုတော်၏ ကား ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဧည့်ခန်း၏ သံဆွဲ တံခါးကို သူကလေးသည် ဥဒေါင်းပျိုမကလေး၏ အသွင်မျိုးဖြင့် ဖွင့်ပေးလေ၏။

သူ့အသွင်ကလေးကို မြင်မိသည်တွင် နေဦးသည် ခေတ္တမျှ မှိုင်းမိသွားသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူကလေးက သဲ့လဲ့ရွှမ်းသော မျက်လုံးကလေး အစုံဖြင့်.. နေဦးကို တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အော် ကိုကိုဆွေနဲ့ ဧည့်သည်လဲ ပါလာတာကိုး”

“သူက ကိုကိုဆွေသူငယ်ချင်း နေဦးဆိုတာလေ.. ”

“အော် ဟုတ်လား ကိုကိုဆွေပြောပြောနေလို့ နံမယ်ကို ကြားဘူးတာတော့ ကြာပါပြီ”

သူကလေးက အာသွက် လျှာသွက် နှင့်နေဦးကို ရဲရဲတင်းတင်းကလေး ကြည့်ရင်း ပြော လိုက်သည်။

နေဦးက ပြုံးနေ၏။

“သူက ကိုယ့်ညီမ မေထွန်းတင်ပဲ”

နေဦးသည် သူငယ်ချင်း မောင်မောင်ဆွေထွန်း၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတချက် ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဂျူလီယာ ကိုကိုဆွေတို့နှစ်ယောက်အတွက် စားစရာတစ်ခုခု မအိကို လုပ်ခိုင်းပြီး ကိုကို အခန်းထဲ ယူလာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သွက်လက်ပေါ့ပါးသော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ခန်းဆီးရှည်ကြီးကာဆီးထားသည့် အခန်းတခုအတွင်းသို့ မေထွန်းတင်သည် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ကိုယ့်ညီမကတော့ ဒီအိမ်မှာ ခလေးဘဲ”

“သူကော ကျောင်းမနေဘူးလား”

“နေတယ်.. ဒီနှစ် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ မက်ထရစ်အောင် ထားတယ်လေ”

“အော် .ဟုတ်လား”

နေဦးနှင့် ဆန်နီထွန်းတင် ဧည့်ခန်းဆီသို့ မရောက်တရောက်တွင် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဆင်းလာနေသော အမျိုးသမီးကြီးတဦးကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး၏ အသက်သည် ငါးဆယ်နီးပါးခန့်တွင်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ပြီး အသားအရေ ဖြူဝင်းစိုပြေလှ၏။

သူမ၏ ရုပ်ရည်သည် ဆန်နီထွန်းတင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူကြောင်း နေဦး တွေ့ရှိရသည်။

“ဟော သားတို့တောင် ရောက်နေကြမှဘဲ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် အသံလည်းသာ၏။

“ဟုတ်တယ် မံမိ သူဒီပြင်နေရာ စာကျက်ဘို့ ထွက်သွားမှာ စိုးလို့သား
စောစောကဘဲ သွားခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်နော်”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ၊ မံမိကိုယ်တိုင် မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်ပြီး စီစဉ်လိုက်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ဟန်ပန်နှင့်အသွင်သည် သဘောကောင်းပုံ ရလှ၏ ။

“ဒက်ဒီကော အလုပ်သွားပြီလား မံမိ”

“အင်း... သားမလာခင်ကလေးတင် ထွက်သွားတာ၊ ကဲ... သားတို့ ထိုင်
ကြအုံး မံမိစားဘို့ တခုခု သွားစီစဉ်လိုက်မယ်”

“ဂျူလီယာ သွားလုပ်နေပြီမံမိ”

“အော်... အော်...”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း မေထွန်းတင်ဝင်
ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသော အခန်းဆီသို့ ဝင်ရောက်သွား၏ ။

နေဦးသည် ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် အသာထိုင်ရင်း သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
လေ့လာနေမိ၏ ။

တအိမ်လုံး၏ အထားအသို၊ အပြင်အဆင်သည် အနောက်တိုင်းဆန်
သကဲ့သို့ နေထိုင်ကြ သူများ၏ အနေအထိုင်အပြုအမူ အပြောအဆိုများသည်လည်း
အနောက်တိုင်း ဆန်လှကြောင်း နေဦးတွေ့ရှိရသည်။

“ကိုယ့်မားသားကြီးက ချောတယ်နော်”

“အင်း... ချောတယ်”

နေဦးက ဆန်နီထွန်းတင်အား ဖြေလိုက်မိ၏ ။

“မံမိက ကိုယ်နဲ့တူတယ်။ ဂျူလီယာကတော့ အသားအရေမံမိနဲ့တူပြီး ရုပ်
ရေကတော့ ဒက်ဒီနဲ့တူတယ်။ ဒက်ဒီကလဲ အသားသာညိုတယ်။ ရုပ်ရေကတော့

တကယ်ဖြောင့်တယ်နေဦး၊ အမေရိကန်အက်တာ (ရုပ်ရှင်မင်းသား) ရော့ဟတ်ဆင်
လာ အောက်မေ့ရတယ်”

နေဦးက ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေသော ဆန်နီထွန်းတင်အား ပြုံး၍
ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း ကြည့်နေ၏ ။

“ကိုကိုဆွေ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ”

ဂျူလီယာထွန်းတင်က အခန်း၏ လိုက်ကာကို အသာဖယ်ရှားရင်း ပြော
လာသဖြင့် ဆန်နီထွန်းတင်သည် လေကြောပြတ်သွား၏ ။

“လာ . . ကိုနေဦး ဗိုက်ဝအောင် ထည့်ပြီးမှ စာကြည့်ခန်းထဲ လုပ်ငန်းစကြ
တာပေါ့”

သူဦးဆောင်ရာ နောက်သို့ နေဦးသည် ထလိုက်ခဲ့၏ ။

ဆိုဖါတပ်ထားသော ခွေးခြေကလေးများ ဝိုင်းရံထားသည်။ ကျွန်းစားပွဲ
ကြီးသည် ဆီဆေး ရောင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်နှင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ
သည်။

စားပွဲအလယ်တည့်တည့်တွင် နဂါးလိမ်ချူးပန်းချူးနွယ်များ ကြွကြွဝါဝါ
ဖြစ်အောင် ပြုလုပ် ထားသည်။ ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးသည် အသွေးအရောင်ကြွယ်
သော နှင်းဆီပန်းတွေနှင့် ရှိနေ၏ ။

သကြားခွက်၊ နို့ခွက်နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော နက်(စ်)
ကော်ဖီခရား၊ ထောပတ်၊ ယိုစံပေါင်မုန့်၊ မီးကင်နှင့် သစ်သီးသစ်နှံထည့်ထားသော
ယွန်းလင်ဘန်း၊ ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥတွင် နှစ်ကြော်ထားသော ပန်းကန် စသည်
တို့သည် စားပွဲကြီးပေါ်တွင် မျက်စိပသာဒဖြစ် အောင် ခင်းကျင်းထားလျက်ရှိ၍
နေသည်။

“ထိုင် ကိုနေဦး”

ဆန်နီထွန်းတင်က နေဦးအတွက် ခုံတလုံးကို ဆွဲပေးလိုက်သည်။

“အား စားစရာတွေကတော့ စုံနေတာပဲ၊ စိတ်ကြိုက်သာ ရွေးပြီးအဝလွှေပေးတော့ ကိုနေဦး...”

သူ့ကိုယ်တိုင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း အားရပါးရပြောလိုက်သည်။

ဆန်နီထွန်းတင်တို့၏ စားသောက်စားပွဲပေါ်တွင် ခင်းကျင်းထားသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက်စရာများသည် သူတို့အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း နေဦးအတွက်ကမူ သွားရေကျစရာ တစိုးတစေ့မှမရှိပေ။

အကြောင်းမူ အမိမြန်မာ၊ အဖမြန်မာ စစ်စစ်မှမွေးဖွားလာပြီး ငါးပိတို့စရာနှင့် မုံ့ဟင်းခါး ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုသာ ခံတွင်းတွင်စွဲနေခဲ့သော အညာသားကလေး နေဦးဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်တည်း။

ဆန်နီထွန်းတင်က နေဦး၏ ရှေ့တွင် မှောက်လျက်သား ထားရှိသော ပန်းကန်တချပ်ကို လှန်ပေးပြီး ပေါင်မုံ့နှင့် ကြက်ဥကျော်ကို ထည့်ပေးနေ၏ ။

ချစ်စရာ အသွင် ဂျူလီယာမည်သော မိန်းကလေးကတော့ နေဦးအတွက် နက်စိတ်ကော်ဖီကြမ်းတွင် နို့နှင့်သကြားရောစပ်၍ ဖျော်ပေးနေ၏ ။

“စားပါဗျ၊ မနက်စာ ဘာမှစားခဲ့ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား...”

“ကိုယ်တို့က နေ့တိုင်းပဲပြုတ် ထမင်းကျော် မုံ့ဟင်းခါးနဲ့ ရေနွေးကြမ်းကိုသာ ထည့်လဲစားတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ မောင်ရင် ခုကျွေးနေတာတွေက အဆန်း ဖြစ်နေတယ်...”

နေဦးက အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောချလိုက်သဖြင့် ဂျူလီယာက ပြုံးသည်။ သူ့အကိုတော် ကတော့ အသံထွက်အောင်ပင်ရီနေ၏ ။

“အစားအသောက်က တကယ်တော့ အလေ့အကျင့်ပါ ကိုနေဦး. စားနေကျကို စားရမှ အာသာပြောတာဘဲ။ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ မုံ့ဟင်းခါးတို့၊ ပဲပြုတ်တို့၊ ထမင်းကျော်တို့ ကျတော့ ကိုယ်တို့ဗိုက်က သိပ်လက်မခံချင်ဘူးဗျ။ မုံ့ဟင်းခါးဆို မစားလိုက်နဲ့ စားမိတာနဲ့ ဝမ်းပျက်တာပဲ။ သူကလဲ အချဉ်ဖောက်တတ်တဲ့ အစားအသောက် တခုမဟုတ်လား...”

နေဦးက ဆန်နီထွန်းတင်၏ စကားကို ထောက်ခံသည်။ မထောက်ခံသည်ဟု မသိရသော အပြုံးဖြင့်သာ ရှိနေ၏ ။

ဂျူလီယာထွန်းတင်သည် သူ့အတွက်ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဖျော်ယူပြီးခုံတခုတွင် ဝင်ထိုက် လိုက်သည်။

“နောက်ဆိုရင် ကိုကိုနေဦး ကြိုက်တတ်တဲ့ အစားအစာတွေကို မှတ်ထားရမယ်။ ဒါမှ ဂျူလီယာတို့ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်နိုင်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုဆန်နီ. .”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဂျူလီယာ”

“ဟာ ကိုယ့်အတွက် တကူးတက ဒုက္ခမရှာကြပါနဲ့သူငယ်ချင်း ဗိုက်ဆာနေရင်တော့ ဘာမဆို ကိုယ်က စားတတ်ပါတယ်”

“အော် ဒါနဲ့မိမိကို ဘာချက်ခိုင်းထားလဲ ကိုကိုဆန်နီကိုကို သူငယ်ချင်းက ဂျူလီယာတို့ စားနေကျ ငရုပ်သီးမပါတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ. .”

“အေး ဟုတ်သားပဲ မိမိတောင် ဈေးထွက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ”

“အို . . . နေပါစေ မဂျူလီယာ. . . ”

နေဦးက သောက်လက်စကော်ဖီခွက်ကိုလက်ထဲကချရင်း ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုနေသော မိန်းခလေးကို တားလိုက်၏ ။

“မမဂျူလီယာတို့ စားတတ်သလိုသာ ချက်ပါစေ။ ကိုယ်လဲ မစားဘူးတဲ့ အစားအစာကို စားဘူးသွားတာပေါ့...”

“ကဲဒါဖြင့် တို(စ်) တချပ် ထပ်စားအုန်း...”

ဆန်နီထွန်းတင်က နေဦးရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားထဲသို့ မီးကင်ထားသော ပေါင့်မုံ့ချပ်ကို စေတနာဗလပွဖြင့် ထည့်ပေး၍ နေပြန်သည်။

နေဦးသည် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် အစားအစာမဟုတ်သော်လည်း တဘက်လူကို အားနာမှု ရှိသဖြင့် ကျွေးမွေးသမျှကို မငြင်းမဆန်ဘဲ ဆက်စားနေရတော့၏။

“ကိုကိုနေဦးက စာသိပ်တော်တယ်ဆိုတော့ ကပ်ထားရမယ်”

“ဟေ့ မိဂျူလီယာ ဒီစကားမျိုးပြောရင်တော့ အကြံတော့ရှိပြီ ကိုယ့်လူရေ...”

“ကိုကိုနေဦးက စာသိပ်တော်ဆိုတော့ ကပ်ထားရမယ်”

“ဟေ့ မိဂျူလီယာ ဒီစကားမျိုးပြောရင်တော့ အကြံတော့ ရှိပြီကိုယ့်လူရေ... ”

“ကိုကိုဆန်နီကညီမအကြောင်းတော့ ကောင်းကောင်းကို သိနေပြီ ဒါပဲ နော် နောက်နောက်ဆိုရင် ဂျူလီယာညံ့တဲ့ ဘာသာတွေကို ကိုကိုနေဦးသင်ပေးရမယ်”

သွက်လက်ရဲတင်းသော အမူအယာ ရှင်ကလေးကို နေဦးက ပြီး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

“အကူအညီလိုရင် ပြောပေါ့ မဂျူလီယာ...”

“ကဲ စားလို့သောက်လို့လဲ ပြီးပြီ ကိုယ်တို့စာကြည့်ခန်းကို ယွန်းကြရအောင်လား...”

နေဦးနှင့် ဆန်နီထွန်းတင်သည် စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏ ။

ဂျူလီယာထွန်းတင်ကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် စားရင်းသောက်ရင်း
ကျန်ရစ် ခဲ့ပေသည်။

*